

Asistăm în prezent la o cascadă de declarații politice asupra unor fenomene economice presante. Apar pe parcurs Hotărâri de Guvern - de fapt proiecte - contestate chiar din zona arcului guvernamental. La rând vin pe bandă rulantă o serie de sinecuri adresate unor segmente sociale vulnerabile, care nu contribuie la PIB-ul țării cu nimic. Se plusează cu alte ajutoare pentru cei cu copii mulți, incapabili ca părinți să-și susțină numeroasa familie. Pe mai departe, este băgată la înaintare o lege care să consfințească dominația salariaților asupra patronilor. Că și acum ca să miști un salariat din locul lui, chiar dacă e betiv, nu-și face datoria potrivit fișei postului, înjură clienții (e vinovat patronul că nu l-a educat) este aproape imposibil să-l dai afară.

Dar dacă îi desfaci contractul de muncă pe abateri disciplinare repetate (pentru care patronul a fost amendat) după ani de judecată, acel angajat trebuie reintegrat, i se vor da toate drepturile (bani) aferente perioadelor cât a stat acasă și s-a judecat, în fine patronul este în final un neicanimeni care trebuie blamat, dar stors de sistemul ANAF-urist, ori de altele, spre preaplinul bugetului central ori local. În acest langaj, mai vine la rând și mobilizarea rezerviștilor care evident creează o panică generalizată pe fondul în care în prezent nu prea mai sunt candidați la școlile/facultățile cu profil militar când nu cu mult timp în urmă erau trei-patru pe un loc. Aici s-ar cuveni o necesară pauză. Față de manevrele Federației Ruse și de ce nu ale Ucrainei, pentru începutul războiului au trimis la înaintare pușcăriași. Să-și ispășească vinovățiile lor printr-un sacrificiu suprem, de a fi în prima linie a frontului. La rând au fost împinse în față (ca și în războiul din Afganistan al rușilor) în majoritate covârșitoare, minoritari. Printre altele, afganii opreau capetele celor pe care i-au omorât (majoritari

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
pînă la Cultură*

basarabeni) și trimiteau în URSS corpurile.

Urmând modelul celor de mai sus pentru o eventuală agresiune asupra României probabil că va trebui să urmărim același model. Și apoi, cap de pod, "Nucleara", pe mai toate canalele TV, specialiști (generali), foști politicieni și băgători de strâmbe ne umplu mințile și așa șubrede după COVID-19 - cu potențialele nenorociri ale unui mic ori mai degrabă generalizat război nuclear. După încrâncenări pe această temă, ies în curte, mă uit pe cer, văd în noapte un avion (probabil de pasageri spre Turcia de pildă) și concluzionez, amețit de perorațiile celor din arena discuțiilor, că iată chiar acum războiul este deasupra României. Mai ușor cu pianul pe scări că în curând vom înnebuni cu toții. O emisiune interesantă - "România eșuată", ne reliefează faptul că în actuala paradigmă socio-economică, factorii de decizie an de an au erodat, pas cu pas, temelia societății românești. Fiecare - sau aproape - ministru ori prim-ministru, au încercat (în fapt demagogic) să soluționeze felurite aspecte ale vieții noastre cotidiene, adică să ne fie mai bine ca să nu ne fie mai rău. Au încercat spun ei, au reușit doar partea a doua a frazei de mai sus. O țară bogată condusă de impostori.

Fiecare ministru ajuns la putere, aruncă neîmplinirile pe spatele precedentului. Am moștenit de pildă, printre alte multe investiții ante '90 și un sistem de irigații menit să asigure abundența

alimentară pentru peste 80 de milioane de locuitori. Ar putea spune unii, de ce înainte de '90, se făcea foamea. Pentru că o politică greșită de a "a arde" etape economice a condus printre altele și la o scădere drastică a nivelului de trai a populației. Dar dacă am moștenit de pildă, printre altele o infrastructură de irigații, distrusă parțial, nefuncțională în cea mai mare parte, dar populată cu mii de salariați, bine plătiți, la mijloc ar fi un paradox. Acei oameni, bine hrăniți ce fac? De ce sistemul de irigații este nefuncțional în cea mai mare parte a lui. Răspund cei intervievați - este vorba de cei care au dorit să se exprime că majoritatea se fofilează îndărătul unor incapabili să aibă la ei "certificatul de respondent" - ei nu răspund, dau din umeri a neputință. Pe glob planează un fel de secetă. Noi, din fericire avem încă abundență, dar o irosim.

Toți directorii ANIF plasează răspunderea spre centru, iar cel din urmă nu se exprimă în niciun fel. Ar trebui ca în condițiile în care un oficial român nu răspunde în fața poporului, automat să fie demis. El este acolo ca să îndeplinească o misiune potrivit fișei postului iar dacă este întrebat chiar și de un om de pe stradă și nu-i răspunde, șeful ierarhic în mod automat îl va elibera din funcție. Se poate? Dacă irigațiile în contextul încălzirii globale parcă nu ar avea vreun rezultat imediat iată că un baraj de la faimoasa Roșia Montană, s-a fisurat fiind angrenate sute de forțe spre a evacua și proteja pe cei din aval. La barajul Paltinu din Prahova, înainte de '90, se pare că a fost greșit proiectat, iar la un moment dat s-a fisurat. Cel care a condus proiectul se spune că s-a sinucis. Oare cine în acest moment ar proceda în acest mod când mii de obiective aparținând tuturor structurilor existente de la noi cad pradă indiferenței, feluritelor interese centrale ori locale cu implicații majore asupra vieții oamenilor care consideră pe bună dreptate, că au fost abandonati de autorități? Să mutăm reflectoarele pe resursele energetice, un embargo total, pe resursele energetice în România nu s-a produs. Nici chiar UE - nu a tăiat gazul și petrolul importat din Federația Rusă.

Ce să mai spunem despre Ungaria care pare a fi regina importurilor de gaze și petrol tot de acolo. Trebuie separate noțiunile de embargo și sancțiuni. Cele din urmă au clase crescânde de abordare - au început cu oligarhii ruși, apoi cu demnitarii, blocări de conturi și alte derivate - așa încât per total, deocamdată Federația Rusă e bine mersi. Cât privește embargourile de toate categoriile, acestea au fost segmentate pe categorii de produse, nicidecum pe gaze și petrol. Ca să se "taie" măcar gazul, conductele din Marea Baltică au cam explodat, cu degajări imense în atmosferă încât așa-zisa protecție climatologică e acum o glumă. Noi, suntem supuși la felurite cazne spre a fi într-o continuă încordare, ca să nu avem liniște să ne concentrăm spiritul nu spre Divinitate ci mai degrabă spre supraviețuirea cotidiană. Să le luăm pe rând.

Legea off-shore - prezentată în Parlament, inițial respinsă datorită intervenției unor ONG-uri (în mod corect) prevede ca 60% din profitul rezultat din exploatarea gazelor din Marea Neagră și nu numai să revină statului român și 40% investitorului. Este o imensă păcăleală. Care mare investitor extern produce profit imposabil (corect) în România? Profitul raportat de marii retaileri ori a altor giganți mondiali, la noi în țară este de răsul curcilor.

De ce nu luăm modelul țărilor din Golf sau măcar legislația Olandei de pildă? Corect legea ar fi trebuit ca nu 60%, ci doar 52% din extracția gazelor naturale să rămână în țară, iar statul prin Romgaz să-l valorifice pe intern și, dacă excede, pe extern, iar 40% din extracție să fie valorificată de firma investitoare. În domeniul licitațiilor care prin contestații succesive, practic blochează realizarea unor investiții îndeosebi în infrastructură.

Este permisă și este benefică o atare atitudine de blocare a unor investitori cunoscuți (între ei) că nu au resursele mai ales umane de a finaliza o anumită investiție în special în autostrăzi și drumuri ocolitoare. Nu ar fi nicio problemă pentru a decanta adevărații investitori de cei care și o garsonieră ca sediu social (și acela închiriat) spre a bloca investiții de sute de milioane poate miliarde de euro. Se poate contesta licitația cu amendamentul care ar trebui urgent introdus în legislația aferentă, și anume că acela care contestă o licitație va depune o cauțiune de 10% din valoare, pe care o va

pierde dacă nu va câștiga în instanță contestația.

Astfel se vor decanta trucidările de profitorii care de la Bechtel ne invadează/torpilează investițiile în domeniu și nu îl vom mai vedea pe purtătorul de cuvânt al CNAIR de pildă că nu mai știe ca să răspundă în fața presei. Sunt o serie de domenii economice, slab ori deloc reglementate și care în loc să producă prosperitate stau într-o totală nemișcare. Unul îl reprezintă așa numitele concesiuni unde se exploatau felurite minereuri. Este imperios necesar ca în fiecare minister, agenție ori VATuri, cei care le populează să fie puși la treabă, să fie de urgență analizate cele peste 25.000 de acte normative caduce ori cu conținut contradictoriu, creându-se astfel condițiile ca actualele crize (financiare, alimentare, a resurselor energetice etc.) să fie depășite.

Florian Laurențiu Stoika

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ *Independența
prin Cultură*